

РЕШЕНИЕ

№ 22225

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6417** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Н. П. Г. срещу съдебно решение от 27.04.2024 г. по н.а.х.д. № 2678/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 9 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-020980/13.09.2023 г., издадено от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на касатора:

на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП,

на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

Касаторът излага доводи за неправилност на решението поради допуснати нарушения на процесуалните правила и нарушение на материалния закон. По отношение на нарушението по чл. 20, ал. 2 ЗДвП твърди, че в решението на СРС липсват каквито и да било данни, сочещи на определени факти, които касаторът не е съобразил или анализирал преди да избере правилната скорост на движение, поради което навежда

доводи за недоказаност на нарушението. По отношение на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП оспорва извода на СРС за липса на съществено процесуално нарушение поради погрешно посочения час на изпълнение на деянието в НП. Оспорва и качеството си на „водач“ на ППС по време на отказа на проверка с техническо средство, както и субективната съставомерност на деянието. Моли съда да отмени обжалваното решение и да отмени НП.

Ответникът – началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, не взема становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите К. и Х. в качеството им на служители на СДВР – ОПП на длъжност автоконтрольори, и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на визираните в НП нарушения по чл. 20, ал. 2 ЗДвП и чл. 174, ал. 3 ЗДвП и при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер са затруднили правото на защита на наказаното лице, като наказанието е индивидуализирано правилно.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че решението е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Настоящият съдебен състав споделя направените от СРС правни изводи по следните съображения:

Съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране на скоростта на движение да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

В случая в АУАН е посочено, че скоростта не е съобразена с релефа на пътя десен завой. Няма легална дефиниция на понятието несъобразена скорост, но с оглед граматическото и систематическото тълкуване на нормата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, съобразена е тази скорост, в рамките на разрешената за пътя, която позволява да бъдат отчетени всички особености на пътното платно с оглед безопасността на движението.

Съгласно чл. 20, ал. 2, изр. последно ЗДвП, водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. От това следва, че нормата предписва конкретно правило за поведението, което следва да спазват водачите на ППС с цел осигуряване безопасността на движението. Също така, скоростта на движение на ППС се избира от водачите им, но тя не е произволна, а се обуславя от възможността да бъдат съобразени редица обективни обстоятелства: видимост на пътното платно, атмосферните условия и всички други, които имат значение за безопасността на движението, т.е. понятието пътни условия е общо и включва всички изисквания, посочени в чл. 20, ал. 2 ЗДвП, с които трябва да се съобрази водачът при избор на скоростта на движение във всеки конкретен случай. Несъобразена скорост е всяка скорост, избрана от водача която не му позволява да спре ППС при възникнала опасност за движението. Фактът на причиняване на ПТП е достатъчен за определяне на скоростта на водача като несъобразена, без да е необходимо в АУАН и НП да се посочва конкретната скорост на движение и с кои точно обстоятелства тази скорост не е била съобразена. Фактическият състав на правната норма не изисква посочване на конкретна скорост с която следва да бъде управляван автомобила и непосочването на такава в АУАН и в НП не е нарушение. Скоростта следва да е в рамките на разрешената, но съобразена с конкретната обстановка и ситуация на пътя и да позволява на водача да контролира непрекъснато МПС, което управлява, съгласно чл. 20, ал. 1 ЗДвП. Обстоятелството, че управляваният от санкционирания водач автомобил е самокатастрофирал е достатъчно доказателство, че водачът е изгубил контрол над автомобила и причината за това е несъобразена скорост с релефа на пътя. Всяка скорост, която не позволява на водача да намали скоростта и да спре превозното средство създава опасност за движението и става причина за осъществяване на пътно-транспортно произшествие е „несъобразена скорост“. Не са направени възражения при съставянето на АУАН.

Необоснован в тази връзка е отменителният довод в касационната жалба, че липсват обстоятелства в особеностите на релефа на пътното платно, които водачът не е съобразил, а е следвало да съобрази. Г., в качеството си на водач на МПС, е следвало да вземе предвид всички фактори, влияещи върху пътната обстановка. Наличието на влажен пътен участък поради сутринното време, при установената от районния съд фактическа обстановка, съставлява предвидимо препятствие за водача на автомобила в случая, респ. той е бил длъжен и е могъл да предвиди тази опасност и съответно да реагира и да я избегне. Като не го е сторила, Г. е реализирала състава на нарушението по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, за което е наложено предвиденото в кореспондиращата му санкционна норма на чл. 179, ал. 2, предл. 1 ЗДвП административно наказание.

По отношение на другото потвърдено с обжалваното решение нарушение, разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и

глоба 2000 лв., като наказанията за абсолютно определени.

Нормата на чл. 174 ал.3 от ЗДвП съдържа два отделни състава на административни нарушения: отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или наркотични вещества или техни аналози. Осъществяването на което и да е от горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма, като е възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние. Следователно, отказът на Г. да бъде изпробвана за употреба на алкохол с „Алкотест“ дрегер 7510, обективиран в съставения на място АУАН, е достатъчно основание за санкционирането ѝ по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Несъмнено установено е, че с поведението си е отказала изпробването с „Алкотест“ дрегер за съдържанието на алкохол в кръвта ѝ, което е и достатъчно основание за налагане на предписаната от закона санкция. Наказание е наложено за реализиран административнонаказателен състав по чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП, тоест по първата от посочените алтернативи, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Описанието на нарушението в обстоятелствената част на НП съответства на дадената правна квалификация на деянието – отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, с което деяние осъществява състава на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Законодателят, в разпоредбата на чл. 174, ал. 3 предл. 1 от ЗДвП, е предвидил да бъде санкциониран отказа на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство. Дори и да се извърши впоследствие медицинското изследване, каквото в настоящият случай няма данни да е извършено, то това не би освободило касатора от административнонаказателна отговорност, тъй като с медицинското изследване не се санира отказа да бъде извършена проверка с техническо средство. За съставомерността на нарушението по чл. 174 ал.3 предл 1 от ЗДвП е без значение дали впоследствие е изпълнено предписание за извършване медицинско изследване. Повдигнатото административно обвинение е за нарушението, което касаторът безспорно е извършил и за което е санкциониран. В тази връзка, не подлежи на доказване нито обстоятелството дали касаторът е лъхал на алкохол, нито дали действително дали е употребил такъв, тъй като отговорността е ангажирана за нарушение на чл. 174, ал. 3 предл първо ЗДвП, а именно отказ да бъде проверен с техническо средство.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите на процесуалния представител на касатора, че последният не е имал качеството „водач“ по смисъла на §6, т. 25 ДР на ЗДвП. За да е съставомерно нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП е достатъчно касаторът да е бил водач на МПС в период от време, непосредствено предшестващ заявления от същия отказ. От всички доказателства по делото, в т.ч. и показанията на свидетелите, се установява, че именно касаторът е управлявал описаното в АУАН и НП превозно средство. Този факт е бил предмет на обстойно обсъждане от страна на въззивния съд, което касационният състав споделя и на основание чл. 221, ал. 2 АПК препраща към мотивите на обжалваното решение.

Що се отнася до поддържаните съображения за неправилно посочен час на извършване на нарушението, следва да се отбележи, че непосочването на часа на отказа не съставлява касационно основание за отмяна на обжалваното решение и не

засяга съществено правото на защита на санкционираното лице. Следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, часът на извършване на нарушението не е задължителен елемент от съдържанието на АУАН и на НП. Сам по себе си часът на извършване на нарушението не е съществен елемент от състава на нарушението, ако същото може да бъде индивидуализирано с дата, място, механизъм и участници. В случая дори да е налице неточно отразяване на часа на отказа, то безспорно са доказани датата, мястото, нарушението и неговият извършител. Затова възражението на касатора относно неточното посочване на часа на извършване на нарушението е без значение за настоящия правен спор.

Предвид гореизложеното, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на касатора не се дължат разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 27.04.2024 г. по н.а.х.д. № 2678/2024 г. по описа на СРС, НО, 9 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: